

عنوان مقاله:

تلفیق فن و هنر ایرانی در حرم امیرالمؤمنین(ع) به دست توانای شیخ بهایی

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی مهندسی، هنر و محیط زیست (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

زینب یوسفی زاده - کارشناس ارشد معماری و عضو هیات علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد بندرعباس

خلاصه مقاله:

مجموعه‌ی مراکز مذهبی مثل مساجد و آرامگاه‌ها، بیش از هر نوع بنای معماری، در گذشته و حال، مورد توجه عامه‌ی مردم ایران، بوده و هست. دلیل این توجه، تقدس نهفته در این مراکز مذهبی و ارادت خاص شیعیان به معصومین(ع) و فرزندان ایشان، است. علاوه بر این، زیارتگاه‌ها و مساجد، محل مناسبی برای اجرای فرایض عبادی و مذهبی هستند. شکوه معنوی مقابر و آرامگاه بزرگان در کنار اعتقاد راسخ مردم به حضور در این اماکن و بهره‌گیری معنوی، فرصتی فراهم نموده است تا اندیشمندان اسلامی در جهت غنای معنوی و شکوه و جلال ظاهری این بناها بکوشند و این اماکن مقدس، جلوه‌گاه هنر و خلاقیت شیعیان ایرانی باشد. البته معماری نفیس مقابر، منحصر به ایران و چند شهر عراق مثل کربلا، سامره و نجف است که آنها نیز با همت و به دست توانای معماران و بانیان خیر ایرانی، ساخته و پرداخته شده‌اند و در هیچ کشور مسلمانی نظیر آنها یافت نمیشود. هنر شیخ بهایی در استفاده از موقعیت خورشید و نجوم در کنار فضای معنوی حاکم بر صحن و سرای حضرت علی(ع) شرایطی را فراهم نموده است که جذابیت بیدیلی برای این مجموعه بوجود آورد. این بنا که به مانند سایر آثار شیخ بهایی با استفاده از محاسبات علمی، عجایی شگرف در خود مستتر دارد، به نظر میرسد بهواسطه‌ی فضای معنوی و عظمت شخصیت حضرت امیرالمؤمنین علی(ع) کمتر مورد توجه معماران، قرار گرفته است که در این مختصر، سعی بر آن بوده تا برخی از ویژگیهای منحصر به فرد این مجموعه نیز، مورد تحلیل از زاویه‌ی معماری قرار گیرد. بدیهی است تلاش معماران مسلمان در راستای خلق بنایی متناسب با شخصیت و شأن ائمه‌ی معصومین(ع) بوده، اما اصل جذابیت این اماکن بهواسطه‌ی شخصیت بزرگانی است که در این اماکن مدفونند، و مجموعه‌ی این جذابیتها، شرایطی را فراهم آورده است که آرزوی هر شیعه، حضور در صحن و سرای مقدسامیرالمؤمنین(ع) میباشد.

کلمات کلیدی:

حرم امیرالمؤمنین (ع)، معماری ایرانی، شیخ بهایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/372350>

